

Projekt
STORY

LAUREN ASHER

Projekt
SNOW

LAUREN ASHER

2022

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v akejkoľvek forme, alebo akýmkoľvek elektronickými, alebo mechanickými prostriedkami, vrátane systémov na ukladanie a vyhľadávanie informácií, bez písomného súhlasu autora, s výnimkou použitia krátkych citácií v recenzii knihy.

Táto kniha je beletristické dielo. Mená, postavy, organizácie, miesta, udalosti a udalosti sú buď výplodom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne.

Lauren Asher

PROJEKT SNOV

Copyright © 2021 by Lauren Asher

All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2022 by Benin Basim, Depositphotos

Slovak Edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-019-5

*Dievčatám, ktoré snívajú o stretnutí s princom,
ale nakoniec sa zamilujú do nepochopeného zloducha.*

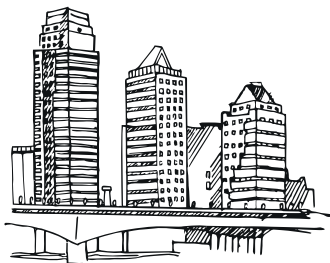
ZOZNAM SKLADIEB

Ain't No Rest for the Wicked – Cage the Elephant	♥
Oh, What a World – Kacey Musgraves	♥
My Own Monster – X Ambassadors	♥
Cloudy Day – Tones And I	♥
Flaws – Bastille	♥
Rare Bird – Caitlyn Smith	♥
Lasso – Phoenix	♥
Bubbly – Colbie Caillat	♥
Believe – Mumford Sons	♥
Take a Chance On Me – ABBA	♥
From Eden – Hozier	♥
Could Be Good – Kat Cunning	♥
R U Mine? – Artie Maonkeys	♥
34 + 35 – Ariana Grande	♥
Ho Hey – The Lumineers	♥
Can't Help Falling in Love – Haley Reinhart	♥
Wildfire – Cautious Clay	♥
White Horse (Taylor's Version) – Taylor Swift	♥
Need the Sun to Break – James Bay	♥
Landslide (Remastered) – Fleetwood Mac	♥
Missing Piece – Vance Joy	♥
Dreams – The Cranberries	♥

KAPITOLA PRVÁ

Rowan

Keď som sa naposledy zúčastnil na pohrebe, skončil som so zlomenou rukou. Príbeh sa dostal na titulky novín po tom, ako som sa vrhol do otvoreného hrobu svojej matky. Od toho dňa ubehli viac ako dve desaťročia, a hoci som sa ako človek úplne zmenil, moja averzia voči smútku sa nezmenila. Ale vzhľadom na moje povinnosti najmladšieho príbuzného môjho zosnulého starého otca sa odo mňa očakáva, že budem počas jeho smútočného obradu stáť vzpriamene a pokojne. Je to takmer nemožné, pokožka ma svrbí, akoby som mal na sebe lacný polyestrový oblek.

S pribúdajúcimi hodinami, keď mi stovky zamestnancov a obchodných partnerov The Kane Company vyjadrujú sústrasť, sa moja trpezlivosť znižuje. Ak niečo neznášam viac ako pohreby, tak je to rozprávanie sa s ľuďmi. Existuje len niekoľko jedincov, ktorých tolerujem a môj starý otec bol jedným z nich.

A teraz je preč.

Pálenie v mojej hrudi sa stupňuje. Neviem, prečo ma to tak trápi. Mal som čas pripraviť sa, kým bol v kóme a predsa sa mi ten zvláštny pocit vracia ako pomsta, kedykoľvek si naňho spomeniem.

Rukou si prejdem po tmavých vlasoch, aby som mal čo robiť.

„Je mi ľúto tvojej straty, synak.“ Moje myšlienky preruší bezmenný účastník.

„Synak?“ Jediné slovo opustí moje ústa s dostatočným hnevom na to, aby sa muž mykol.

Pán si chvejúcimi rukami upraví kravatu na hrudi. „Ja som... nuž... uhm.“

„Prepáčte môjmu bratovi. Bojuje so svojím smútkom.“ Cal mi položí ruku na plece a stisne ho. Jeho vodkou a mäťou poznačený dych ma zasiahne do tváre. Zamračím sa. Môj prostredný brat síce vyzerá dokonale oblečený vo svojom vyžehlenom obleku a s perfektne upravenými blond vlasmi, ale jeho červené oči hovoria niečo úplne iné.

Muž zašomre pár slov, ktoré sa neobťažujem počúvať a potom zamieri k najbližšiemu východu.

„Bojujem so svojim smútkom?“ Hoci sa mi myšlienka na odchod môjho starého otca nepáči, dnes *nebojujem* s ničím iným ako s neprijemným pálením záhy.

„Ukludni sa. To sú presne veci, ktoré sa hovoria na pohreboch.“ Cal stiahne blond obočie a sleduje ma.

„Nepotrebujem ospravedlnenie pre svoje správanie.“

„Nie, ale potrebuješ dôvod, aby si neodradil nášho najväčšieho hotelového investora v Šanghaji.“

„Doriti.“ Existuje dôvod, prečo dávam prednosť samote. Bezprostredný rozhovor si na môj vkus vyžaduje príliš veľa námahy a diplomacie.

„Môžeš sa ešte hodinu *snažiť* byť milší? Aspoň kým neodídu všetci dôležití ľudia?“

„Toto je môj pokus.“ Zašklbe mi ľavým okom a zovriem pery.

„Tak to skúšaj ďalej. Kvôli nemu.“ Cal nahne hlavu k obrazu nad krbom.

Roztrasene vydýchnem. Fotografia vznikla počas rodinného výletu do Dreamlandu, keď sme boli s bratmi ešte deti. Starý otec sa usmieva do objektívu napriek tomu, že mám okolo neho ovinuté svoje drobné rúčky a škrтім ho. Declan stojí po dedkovom boku, zachytený uprostred toho ako prevracia oči, zatiaľ čo mu Cal dvíha dva prsty za hlavou. Môj otec ukazuje vzácny triezvy úsmev, keď si položí ruku na dedkovo plece. Keď sa posnažím, viem si predstaviť mamin smiech, keď nás fotí. Aj keď je spomienka na jej tvár rozmazaná, keď sa poriadne zamyslím, dokážem rozoznať jej úsmev.

Čudné škriabanie v hrdle mi sťažuje prehĺtanie.

Zvyškové alergie z jari v meste. To je všetko.

Prečistím si podráždené hrdlo. „Takéto predstavenie by sa mu nepáčilo.“ Hoci starý otec pracoval v zábavnom priemysle, nerád bol stredobodom pozornosti. Keby ešte žil, pri predstave, že všetci títo ľudia kvôli nemu vycestovali na okraj Chicaga, by prevrátil očami.

Cal pokrčí plecami. „Práve on vedel, čo sa od neho očakáva.“

„Podujatie na vytváranie kontaktov prestrojené za pohreb?“

Calove pery sa zdvihnú do drobného úsmevu a potom opäť klesnú do rovnej línie. „Máš pravdu. Starý otec by sa zhrozil, pretože vždy hovoril, že nedeľa je dňom odpočinku.“

„Bezbožní nemajú čo odpočívať.“

„A bohatí ešte menej.“ Declan sa zastaví pomojom druhom boku. Neúprosne sa zamračí na dav ľudí. Môj najstarší brat má zastrašovanie ľudí zvládnuté na jednotku, všetci sa vyhýbajú jeho čiernemu pohľadu. Oblek mu ladí s tmavými vlasmi, čo len umocňuje dojem, že je špión.

Trochu žiarlim na Declana, pretože ľudia sa so mnou zvyčajne rozprávajú ako s prvým a mylne ma považujú za najmilšie dieťa, pretože som najmladší. Možno som sa narodil ako posledný, ale určite nie som včerajší. Jediný dôvod, prečo si hostia nájdu čas na to, aby sa s nami rozprávali, je ten, že si chcú zachovať našu priazeň. Takéto falošné zaobchádzanie sa dá očakávať. Najmä keď všetci ľudia, s ktorými sa stýkame, majú morálny kompas trvalo nasmerovaný do pekla.

K našej trojici pristúpi neznámy pár. Žena vytiahne z kabelky vreckovku, aby si utrela suché oči, zatiaľ čo jej partner nám podáva ruku. Pozriem sa na neho, akoby na mňa mohol preniesť nejakú chorobu.

Líca mu sčervenajú, keď si zastrčí ruku späť do vrečka. „Chcel som vyjadriť sústrasť. Je mi veľmi ľúto vašej straty. Váš starý otec...“

Prikývnem a prestanem ho počúvať. Toto bude pekelná dlhá noc.

Toto je pre teba, dedko.

• • •

Pozerám na bielu obálku. Na prednej strane je elegantnou kurzívou napísané písmom starého otca moje meno. Obrátim ju a zistím, že nie je označená jeho typickou voskovou pečatou zámku princeznej Cary z Dreamlandu.

Právnik skončí s rozdávaním ďalších listov mojim dvom bratom. „Predtým, ako prečítam poslednú vôľu a testament pána Kanea, sa vyžaduje, aby ste si prečítali jeho jednotlivé listy.“

Keď rozlomím pečať a vytiahnem list, hrdlo mi stiahne. Je datovaný presne týždeň pred dedkovou nehodou spreď troch rokov, ktorá viedla k jeho kóme.

Môjmu sladkému, malému Rowanovi,

Potlačím smiech. *Sladký* a *malý* sú posledné slová, ktorými by som sa opísal, keďže som vysoký ako hráč NBA a mám citový rozsah skaly, ale dedko si to vôbec nevšimol. Bola to tá najlepšia vec a zároveň tá úplne najhoršia na ňom, v závislosti od situácie.

Aj keď si už muž, v mojich očiach budeš vždy ten istý malý chlapec. Stále si pamätám deň, keď ťa tvoja matka porodila, akoby to bolo včera. Bol si najväčší z trojice, s tými baculatými lícami a hlavou plnou tmavých vlasov, ktoré som ti smutne závidel. Mal si poriadne pľúca a neprestal si plakať, kým ťa nedali mame. Keď si bol v jej náručí, akoby bolo všetko na svete v poriadku.

Prečítal som si ten odsek dvakrát. Bolo zvláštne počuť ako môj starý otec hovorí o mojej matke tak nenútene. Táto téma sa v našej rodine stala tabu až som si už sotva pamätal jej tvár, alebo hlas.

Viem, že som bol zaneprázdnený prácou a že som s vami netrúvil toľko času, koľko som mal. Bolo ľahké viniť spoločnosť za fyzickú a emocionálnu vzdialenosť v mojich vzťahoch. Keď vaša matka zomrela, nebol som si istý, čo mám robiť, alebo ako pomôcť. Keďže ma váš otec odstrčil bokom, venoval som sa svojej práci až som sa stal voči všetkému otupený. Fungovalo to, keď mi zomrela manželka a fungovalo to, keď tvoju matku stretol podobný osud, ale uvedomujem si, že to tvojho otca priviedlo na cestu k zlyhaniu. A tým som zlyhal aj ja. Namiesto toho, aby som Setha naučil, ako žiť život po veľkej strate, ukázal som mu, ako sa držať zúfalstva a to tebe a tvojim bratom nakoniec len ublížilo. Väš otec vychovával jediným spôsobom, ktorý vedel a ja som ten, kto za to môže.

Samozrejme, že starý otec ospravedlňuje otcovo konanie. Dedko bol príliš zaneprázdnený, aby venoval dostatočnú pozornosť skutočnému nevtorovi, ktorý sa stal z jeho syna.

V čase, keď toto píšem, žijem v Dreamlande a snažím sa znovu spojiť so sebou samým. Posledných pár rokov ma niečo trápilo a nedalo mi to pokoj, kým som neprišiel sem, aby som prehodnotil svoj život. Stretol som niekoho, kto mi otvoril oči a ukázal moje chyby. Ako spoločnosť rástla, stratil som kontakt s tým, prečo som to všetko začal. Uvedomil som si, že som bol obklopený toľkými šťastnými ľuďmi, no nikdy v živote som sa necítil taký osamelý. A hoci je moje meno synonymom slova „šťastie“, cítim sa inak.

Neprijemný pocit mi začal zvierat' hruď a prosil o uvoľnenie. V mojom živote bolo temné obdobie, keď som sa dokázal stotožniť s jeho slovami, ale túto časť mozgu som vypol, keď som si uvedomil, že ma nemôže zachrániť nikto iný ako ja sám.

Pokrútil som hlavou a znova som zbystril pozornosť.

Starnutie je zvláštna vec, pretože všetko vidíš z inej perspektívy. Tento aktualizovaný závet je mojím spôsobom, ako vám všetko po svojej smrti vynahradiť a napraviť svoje krivdy skôr, ako bude neskoro. Nechcem pre vás troch takýto život. Dofrasa, nechcem ho ani pre vášho otca. Takže dedko je tu, aby zachránil situáciu, v štýle princa z Dreamlandu (alebo zloducha, ale to bude závisieť od vášho pohľadu, nie od môjho).

Každý z vás dostal úlohu, ktorú musí splniť, aby po mojej smrti získal svoj podiel v spoločnosti. Očakávate niečo iné od človeka, ktorý sa živí písaním rozprávok? Nemôžem vám spoločnosť len tak DAROVAŤ. Takže teba, Rowan, rojko, ktorý prestal snívať, žiadam o jednu vec...

Staň sa riaditeľom Dreamlandu a vráť mu jeho kúzlo.

Ak chceš získať 18 % spoločnosti, budeš sa musieť stať riaditeľom a šesť mesiacov viesť pre mňa jedinečný projekt. Chcem, aby si identifikoval slabé stránky Dreamlandu a vypracoval plán renovácie hodný môjho odkazu. Viem, že si na túto prácu ten správny človek, pretože nikomu nedôverujem viac ako tebe, človeku, ktorý miluje tvoriť, aj keď si s touto svojou stránkou v priebehu rokov stratil kontakt.

Miloval som tvorenie. Kladiem dôraz na minulý čas, pretože v žiadnom prípade by som už nekreslil, nieto ešte dobrovoľne pracoval v Dreamlande.

Oslovíme niekoho nezávislého a požiadame ho, aby hlasoval o tvojej zmene. Ak nebude prijateľná, tvoj percentuálny podiel v spoločnosti bude natrvalo odovzdaný tvojmu otcovi. Žiadne druhé pokusy. Žiadne odkúpenie. Tak to chodí, chlapče. Musel som pracovať, aby som z mena Kane spravil to, čím je dnes a je na tvojich bratoch a na tebe, aby ste sa postarali o to, že bude žiť navždy.

*Vždy ťa budem ľúbiť,
dedko*

Pozerám na atrament až sa mi rozmazávajú slová. Je ťažké sústrediť sa na právnika, keď hovorí o rozdelení majetku. Na ničom z toho teraz nezáleží. Tieto listy zastavujú všetky plány.

Declan vyprevadí právnika von a potom sa vráti do obývačky.

„Toto je úplná sprostosť.“ Zoberiem zo stolíka fľašu whisky a naplním si pohár až po vrch.

„Čo máš robiť?“ Declan sa posadí.

Vysvetľujem svoju nadchádzajúcu úlohu.

„To od nás nemôže žiadať.“ Cal sa zdvihne zo stoličky a začne sa prechádzať.

Declan si prejde rukou po strnisku. „Počul si právnika. Buď s tým budeme súhlasiť alebo bude moja snaha stať sa generálnym riaditeľom nanič.“

Calov pohľad je s každým prerývaným nádychom divokejší. „Doriti! Nemôžem to urobiť.“

„Čo by mohlo byť horšie ako prísť o svoj podiel v spoločnosti?“ Declan si uhladí sako.

„Stratiť svoju dôstojnosť?“

Prezriem si ho. „Tá ešte stále existuje?“

Cal ma vytáča.

Declan sa oprie o stoličku a napije sa z pohára. „Ak má niekto právo byť našťvaný, tak som to ja. Ja som ten, kto sa musí s niekým oženiť a splodiť dieťa, aby sa stal generálnym riaditeľom.“

„Vieš, že deti vznikajú pri sexe, však? Je to niečo, čo sa tvoj vnútorný softvér dokáže naučiť?“ Cal sa púšťa do boja, ktorý nikdy nevyhrá. Declan sa pýši svojou povestou najnedotknuteľnejšieho amerického starého mládenca z iného dôvodu ako toho, že by spal s kopou žien.

Declan zdvihne Calov list z podlahy a znudene sa naň pozrie. „Alana? Zaujímavé. Zaujímalo by ma, prečo si starý otec myslel, že by bolo dobré, aby ste sa obaja opäť stretli.“

Alana? To meno som už roky nepočul. Čo chcel starý otec, aby Cal urobil?

Natiahnem ruku, aby som Declanovi zobral list, ale Cal mu ho vytrhne z ruky skôr, ako dostanem šancu.

„Choď doriti. A už o nej nehovor,“ vybuchne Cal.

„Ak sa chceš hrať s ohňom, priprav sa, že sa spáliš.“ Declan nakloní svoj pohár ku Calovi.

Pohľadom prelietava medzi nami dvoma. „Bez ohľadu na naše osobné názory na túto záležitosť, nemáme na výber a musíme pristúpiť na dedkove podmienky. V stávke je príliš veľa.“

Nikdy nedovolím, aby otec získal naše podiely v spoločnosti. Celý život som čakal na možnosť ovládať spoločnosť The Kane Company spolu s mojimi bratmi a neplánujem prehrať proti otcovi. Nie, keď nás poháňa niečo oveľa silnejšie ako túžba po peniazoch. Pretože ak sme sa od Setha Kanea niečo naučili, tak to, že láska môže prísť a odísť, ale nenávisť trvá večne.

KAPITOLA DRUHÁ

Rowan

Nová asistentka Martha je veteránkou Dreamlandu - pracovala pre všetkých riaditeľov zábavného parku vrátane môjho starého otca. Môj prechod zvládla s ľahkosťou. To, že vie o každom všetko, bolo bonusom, vďaka ktorému sa mi ľahšie dýcha vzhľadom na môj presun na Floridu.

Vďaka Marthiným kľúčovým informáciám viem, ako nájsť väčšinu zamestnancov Dreamlandu na jednom mieste a oficiálne sa im predstaviť. Podarí sa mi zabezpečiť si miesto podľa vlastného výberu, pretože som si dal záležať na tom, aby som na ranné stretnutie prišiel ako prvý. Vyberiem si dokonalé miesto v zadnej časti sály, kam nesvietia žiarivky a som zahalený do vytúženej tmy. To, že sedím ďaleko od zvedavých očí mi umožní pozorovať, ako tím komunikuje a ako manažéri riešia problémy.

Desať minút pred začiatkom stretnutia sa všetci zhromaždia v priestoroch a zaplnia nespočetné rady sedadiel. Vďaka energii, ktorú vydávam, sa zamestnanci vyhnú zadným radom, aby sa posadili na výhodnejšie miesta vpredu a uprostred. Na miesto predo mnou sa odvážne posadí len jeden človek. Starší pán na mňa hľadí, akoby som ho obťažoval tým, že sedím na jeho území, ale ignorujem ho.

Svetlá v prednej časti miestnosti sa zamerajú na Joyce, manažérku denného tímu a správkyniu Dreamlandu. Má helmu bielych vlasov a modré oči, ktoré pozorne prezerajú celú miestnosť, ako keby bola výcvikovou inštruktorkou. Nie som si istý, ako vie, kde sa nachádzam, ale pozrie mi do očí a so zovretými perami prikývne.

Joyce zabúcha na svoju písaciu podložku. „Dobre, všetci. Začnime. Máme toho veľa a málo času, kým prídu prví hostia.“ Stanoví program stretnutia a s istotou prechádza nespočetnými otázkami. Sotva dýcha, keď rozoberá júlový program prehliadok, festivalov a celebrit, ktoré navštívia krajinu.

Dvere za mnou sa so zavrzganím otvoria. Otočím sa na stoličke a pozriem sa cez plece. Malou štrbinou vklízne drobná brunetka a ticho za sebou zatvorí.

Pozriem sa na hodinky. *Kto je to a prečo mešká dvadsať minút?*

Zlatohnedou rukou drží neónovo ružový pennyboard a prezerá si zaplnenú miestnosť. Využívam jej rozptýlenie, aby som ju zhodnotil. Je krásna spôsobom, ktorý mi sťažuje, aby som sa znovu sústredil na rozhovor v prednej časti miestnosti.

Nepáči sa mi to, ale nemôžem odvrátiť zrak. Očami sledujem krivky jej tela a prechádzam od jej jemného hrdla až po silnejšie stehná. Pulz sa mi zrýchľuje.

Zovriem ruky v päst a nepáči sa mi, že nemám kontrolu nad svojím telom.

Vzchop sa.

Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchnem, aby som si spomalil tep.

Do očí jej spadne pramienok tmavých vlasov. Zastrčí si ho za ucho so zlatým piercingom. Akoby vycítila môj pohľad, pozrie sa na mňa – alebo skôr na prázdne sedadlo vedľa mňa.

Žena vyjde z osvetleného vchodu a zamieri k uličke zahalenej tmou. Prezrie si usporiadanie sedadiel, akoby chcela prísť na to, ako sa dostať na miesto vedľa mňa s čo najmenším kontaktom.

„Ahoj. Ospravedlňujem sa.“ Jej hlas je jemný s náznakom prízvuku. Zhlboka sa nadýchne, keď sa centimeter po centimetri posúva do môjho osobného priestoru.

Nič nehovorím a zvieram opierky sedadla. Naskytne sa mi detailný pohľad na jej zadok, ktorý sotva obmedzuje jej neformálne oblečenie – džínsy a tričko.

Existuje dôvod, prečo sú uniformy na pozemku firmy povinné a ja hľadím priamo naňho. Zátylok sa mi zohrieva a opierky sedadla vŕzgajú pod tlakom mojich rúk. Do nosa mi udrie jej parfém. Oči sa mi zatvárajú pri tej omamnej vôni – zmesi kvetov, citrusov a niečoho, čo neviem presne zaradiť.

Šmátra okolo mojich dlhých nôh s ladnosťou novonarodenej žirafy.

Chcem to ukončiť a tak jej dám priestor tým, že sa postavím. Ten náhly pohyb však spôsobí, že zakopne o moje nohy. Jednou rukou sa zachytí o môj rozkrok, aby udržala rovnováhu a minie môj penis len o pár centimetrov. Elektrina mi vystrelí po nohe až do rozkroku.

Doriti. Odkedy mi niečí dotyk spôsobuje takúto reakciu?

Jej doširoka otvorené hnedé mandľové oči hľadajú do mojich a vystavujú na obdiv husté mihalnice. Niekoľkokrát žmurkne, čo dokazuje, že kognitívne funguje. „Je mi to tak ľúto.“ Jej pery sa roztvoria, keď pozrie na svoju ruku v mojom lone. Zalapá po dychu a odtrhne ju od môjho stehna, pričom si so sebou vezme aj teplo a ten zvláštny pocit.

Nejaký starší člen tímu sa jej pozrie cez plece. „Mohla by si sa už posadiť? Sotva počujem Joyce cez ten tvoj obvyklý hluk.“

Obvyklý hluk? Dobré vedieť, že je to zvyk.

„V poriadku. Áno,“ vyhrkne.

Jej schopnosť vklízuť do kresla vedľa mňa bez ďalšej nehody považujem za zázrak. Pustí svoj hlasno rinčiaci ruksak na zem, čím spôsobí ďalšie vyrušenie. Keď sa zohne a rozopína batoh, kov hrká a cinká.

Zavriem oči a dýcham nosom, aby som utišil tupú bolesť, ktorá mi pulzuje v spánkoch. Až na to, že s každým hlbokým nádychom nasávam viac tej parfému, čo mi znemožňuje na ňu zabudnúť.

Počas hľadania sa rukou dotkne mojej nohy. Pri tomto kontakte mi po chrbte prebehne podobná iskra ako prívál tepla, ktorý si žiada, aby sa dostal *niekam*.

Kdekoľvek, len nie *tam*, doriti.

„Neprekážam vám?“ odsekнем.

„Prepáčte!“ Mykne sa, keď konečne chytí svoj zápisník a usadí sa na svoje sedadlo. Pennyboard sa jej zosunie z kolien a narazí do mojich topánok za dvetisíc dolárov.

Nie nadarmo boli tieto prekliate veci zakázané v parkoch už pred desiatkami rokov. Odkopnem prepašovaný predmet od seba, rovno do členku toho istého muža, ktorý ju predtým napomenul.

„Ale no tak, Zahra.“ Muž otočí hlavu a uzemní ju pohľadom.

Zahra. Jej meno sa hodí k divokosti, ktorú som len zľahka okúsil.

„Prepáč, Ralph,“ zamrmle.

„Prestaň sa ospravedlňovať a začni byť dochvilná.“

Bojujem s nutkaním usmiať sa. Nič ma nebaví viac, ako keď ľuďom vyčítajú, že robia kraviny.

Nahne sa k nemu a položí mu jemnú ruku na plece. „Môžem ti to vy-nahradiť čerstvým chlebom, ktorý sme s Claire včera večer upiekli?“

Chlieb? Naozaj mu ponúka jedlo po tom, čo sa na ňu našťval?

Ralph pokrčí plecami. „Prihod' nejaké sušienky a nepoviem Joyce, že si zase meškala.“

Zažmurkám na šedivého mrzúta pred sebou.

„Vedela som, že máš pre mňa slabosť. Ľudia hovoria, že si protivný, ale ja tomu neverím ani za mak.“ Dôverne ho strčí do ramena.

Vidím, čo robí. Nejako si omotala starého Ralpha okolo prsta iba s použitím úsmevu a prísľubu pečiva.

Táto žena je nebezpečná ako nášlapná mína, ktorú nikto nevidí, kým nie je neskoro. Zahra vytiahne z batohu balíček a hodí ho Ralphovi do čakajúcich rúk.

Ralph sa usmeje a odhalí nalomený predný zub. „Nikomu neprezrádzaj naše tajomstvo. Nezvládol by som, keby si s tým prestala.“

„Samozrejme. To by som sa neodvážila.“ Jej jemný smiech sa mi ozve v hrudi, akoby tam niekto udrel celou silou kladivom do gongu. Telom sa mi rozlieva teplo, ktoré ma na smrť vydesí.

Keď sa na Ralpha žiarivo usmeje, biele zuby sa jej v tme zalesknú. V jej tvári je niečo, kvôli čomu moje srdce tlčie rýchlejšie. *Nádhera. Bezstarostnosť. Nevinnosť.*

Akoby bola naozaj spokojná so svojím životom a nepredstierala to ako my ostatní.

Zatnem zuby po tom, čo si nepokojne vydýchnem. „Skončili ste? Niektorí z nás sa snažia dávať pozor.“

Ralph otvorí oči doširoka, potom sa otočí na stoličke a nechá Zahru osamote.

„Mrzí ma to,“ zašepká si popod nos.

Ignorujem jej ospravedlnenie a znova sa sústredím na Joyce.

„V spoločnosti sa uskutočňuje niekoľko veľkých zmien, ktoré budeme v priebehu budúceho týždňa prehodnocovať. V tomto štvrtroku nás budú pozorne sledovať.“

„Skvelé. Presne to potrebujeme,“ zamrmla si Zahra popod nos, zatiaľ čo si čmára do zápisníka.

„Máte problém s firmou?“ Nie som si istý, čo očakávam, že budem počuť, alebo prečo ma to vôbec zaujíma.

Zasmeje sa sama pre seba a ja pocítim vo svojej hrudi ďalší zvláštny pocit. „Skutočnou otázkou je, kto nemá problém s firmou.“

„Prečo?“

„Pretože v predstavenstve The Kane Company sedí banda starcov, ktorí sa rozprávajú o tom, koľko peňazí zarábajú, bez toho, aby diskutovali o dôležitých veciach.“

„A vy ste odrazu expert na zasadnutia správnej rady?“

„Nemusíte byť génius, aby ste vyvodili závery na základe toho, ako sa tu k nám správajú.“

„A to je?“

„Akoby im na nás nezáležalo, len nech im ďalej zarábame miliardy dolárov ročne.“

Ak si aj všimne môj nahnevaný pohľad, zdá sa, že ju to vôbec netrápi. „Nie sú zamestnanci platení za to, aby sa nestážovali?“

Usmieva sa na mňa. „Prepáčte, ale to by stálo spoločnosť peniaze navyše. A keďže väčšina z nás zarába minimálnu mzdu, mlčanie nie je súčasťou dohody.“ Jej hlas je ľahký a bezstarostný, čo ma rozčuľuje ešte viac.

„Malo by byť, už len preto, aby ste sa vyhli chrľeniu ďalších ignorant-ských výrokov.“

Nadýchne sa a opäť sa sústreďí na svoj zápisník, čím mi konečne poskytnie ticho, po ktorom som túžil.

„Nasledujúci štvrtrok bude iný ako ten predchádzajúci.“ Joyce sa rozžiaria oči.

Niekoľko členov tímu si zahundre popod nos.

„Ale no tak. Je to pravda.“

Zahra zo seba vydá hrdelný zvuk. Do zápisníka si čmára nejaké poznámky, ale v tme nedokážem rozoznať slová.

„Vy jej neveríte?“ *Čo to, dopekla, robíš, človeče? Konečne zmlkla a ty jej teraz kladiš otázky?*

Otočí hlavu mojim smerom, ale nedokážem rozoznať jej výraz. „Teraz, keď je Brady preč, sa už nič dobré nemôže stať.“ Hlas sa jej zlomí.

Zatnem zuby. Kto si myslí, že je, keď volá môjho starého otca Brady? Je to urážlivé. „Park dosiahol len za posledný rok lepšie výsledky ako kedkoľvek predtým, takže vaše tvrdenie považujem za neopodstatnené.“

Koleno jej poskakuje spôsobom, ktorý ma irituje. „Nie všetko je o výsledku. Iste, park fungoval lepšie, ale na úkor čoho? Nízkych plátov? Lacnejšieho zdravotného poistenia pre zamestnancov a neplatenej dovolenky?“

Ak sa snaží osloviť moju ľudskú stránku, možno pri tej snahe zomrie. Ľudia v mojom postavení nevedú srdcom, pretože by sme sa nikdy nespokojili s niečím takým smiešnym.

Nesnažíme sa zlepšiť svet.

Snažíme sa, aby bol *náš*.

Zmením polohu na stoličke, aby som sa na ňu mohol pozrieť. „Hovoríte ako niekto, kto nevie nič o riadení multimiliardového odvetvia. Niežeby ma to prekvapilo. Koniec koncov, pracujete tu.“

Natiahne ruku a uštipne ma do ramena. Jej malé prsty nemajú dostatočnú silu na to, aby spôsobili skutočnú ujmu na zdraví.

„Za čo to, dočerta, bolo?“ vyšteknem.

„Snažila som sa zistiť, či to nie je nočná mora. Ukázalo sa, že celý tento rozhovor je veľmi skutočný.“

„Ešte raz sa ma dotknete a budete prepustená.“

Stuhne. „Zopakujete mi z akého oddelenia ste povedali, že ste?“

„Nepovedal.“

Rukou si plesne po čele, zatiaľ čo prepína medzi angličtinou a cudzím jazykom, ktorý nepoznám.

„Na akom oddelení pracujete *vy*?“ odvetím.

S úsmevom si sadne vyššie, akoby som sa jej pred chvíľou nevyhráždal, že ju vyhodím. *Bizarné*. „Som kozmetička v salóne Čarovná palička.“

„Skvelé. Takže aspoň nerobíte nič také dôležité, aby ste tu chýbali.“

Stolička pod ňou zavrzga, keď sa zvrtnie. „Bože, vy ste taký magor.“

Joyce môj vstup nemohla naplánovať lepšie. Zavolá moje meno a všetky hlavy sa otočia smerom k nášmu tmavému kútu.

Vstanem zo stoličky a so zdvihnutým obočím pozriem na Zahru. Hlavu má sklonenú a hrud sa jej chveje. *Od smiechu?*

Čo to, dopekla, má znamenať? Mala by sa ospravedlňovať a prosiť o prácu.

Joyce zavolá moje meno a ja otočím hlavu smerom k javisku.

Obrátim sa k davu a odídem od Zahry. Existuje iba jednu vec, na ktorú sa musím sústrediť a môj cieľ nemá nič spoločné so ženou, ktorá si dovoľila nazvať ma magorom a potom sa začala smiať.

KAPITOLA TRETIA

Zahra

Zabuchnem dvere na skrinke.

„Čo ťa tak rozrušilo?“ Claire sa posadí na lavičku oproti mne a obuje si topánky. Tmavé vlasy dlhé po pleciah jej lemujú tvár a tak si ich odhrnie dozadu.

„Dnes ráno som na stretnutí stretla toho najväčšieho kreténa. A neveríš, kto to bol.“

„Kto?!“

„Rowan Kane.“

„Kristaboha!“ Hnedé oči mojej spolubývajúcej sa otvoria doširoka.

Pár hláv sa otočí naším smerom. Pani Jeffriesová šmátra po svojom náhrdelníku s krížikom a hľadí na nás.

„*Claire*,“ zastonám.

„Je princ Dreamlandu. Prepáč mi môj šok.“

„Ver mi. Niektoré veci je lepšie nechať predstavivosti.“

Akokoľvek roztomilé príbehy, ktoré Brady rozprával o svojom najmladšom vnukovi, boli len fantáziou. Reči, ktoré kolovali v Dreamlande, boli pravdivé. Rowan si vyslúžil povesť bezohľadného obchodníka známeho tým, že vzbudzuje rovnakú hladinu radosti ako eutanázia zvierat. Prvýkrát na seba upútal pozornosť po tom, čo mal rozhodujúci hlas proti zvýšeniu minimálnej mzdy pre zamestnancov. Kvôli nemu spoločnosť The Kane Company naďalej platila svojim zamestnancom za ich tvrdú prácu iba drobné. Jeho vláda teroru sa v priebehu rokov upevnila. Znížil zamestnancom počet dní platenej dovolenky, vymenil náš plán zdravotného poistenia za taký, ktorý skôr škodí ako pomáha a prepustil tisíce zamestnancov.

Rowan možno mal výzor anjela, ale zvyšok neho bol čistý hriech.

Claire ma potiahne za šaty. „Tak mi to povedz! Voniam tak dobre ako vyzerá?“

„Nie.“ *Áno*, ale to sa Claire nechystám povedať.

Rowan nielenže úžasne voňal, ale ani jeho firemná fotografia ho nevystihovala. Rowan je prítažlivý takým tým neprístupným spôsobom. Ako mramorová socha obklopená červeným zamatovým povrazom, láka ma prekročiť zakázané územie pre jeden jediný dotyk. Jeho líčne kosti sa zdajú byť dosť ostré na to, aby mohli rezať, zatiaľ čo jeho pery vyzerajú dosť jemné na to, aby sa dali bozkávať. A podľa časti, ktorú som uštipla a stehna, ktorého som sa dotkla, je svalnatý. Zdá sa byť dokonalý, vyzerá ako pekný chlapec s dokonale upravenými hnedými vlasmi, vyžehleným oblekom a hlbokými očami karamelovej farby.

Teda kým neatvorí ústa.

„Dobre, ignorujeme fakt, že je kretén a hovorme skôr o tom, či je slobodný alebo nie.“ Zaklipká mihalnicami.

„Naposledy, keď som si to overovala, nebol tvoj typ.“ Štuchnem ju do ramena, lebo viem, že na chlapov kašle. Počas strednej školy vyhlásila, že je lesbička a už nikdy na mužov ani len nepozrela.

„Mrcha, pýtam sa kvôli tebe, nie kvôli sebe.“

Rukou som si prejdem po svojom fialovom renesančnom kostýme. „Keď si spomeniem na to, ako mi povedal, že moja práca nie je dosť dôležitá na to, aby som tu chýbala, nemám záujem. Nehovoriac o tom, že je to náš šéf.“ Hoci Dreamland nemá žiadne pravidlá proti vzťahom na pracovisku, Rowana som oficiálne označila za neprístupného. To nie je pre mňa nič nové. Mój bývalý priateľ naplnil moju celoživotnú kvótu debilov.

„Človeče, to je ale debil.“

„Hovor mi o tom. Nemôžem uveriť, že je to náš nový riaditeľ. Bolo to také náh...“

„Kontrola prítomnosti zamestnancov!“ zakričí Regina, vedúca salónu.

Spolu s Claire vstúpime do salónu a zaradíme sa k ostatným zamestnancom. Obklopuje nás more prázdnych farebných kresiel a osvetlených toaletných stolíkov, ktoré čakajú na deti, čo snívajú o tom, že sa počas pobytu v Dreamlande prezlečú za princezné a princov.

Všetci zamestnanci stoja v pozore pred tým, ako začneme pracovať na svojich miestach.

„Pripravená?“ Claire sa na mňa pozrie od svojho toaletného stolíka.

Schyťím svoju odpojenú kulmu a narábam s ňou ako s mečom. „Tak som sa už narodila.“

Henry, dnešný strážnik, otvorí dvere a vpustí davy detí a ich rodičov. Pri pohľade na rozžiarené, usmievavé a naivné očka detí, ktoré si prezerajú všetky kostýmy na stenách, ma zahreje pri srdci.

Henry privezie k môjmu stolíku dievčatko na vozíku. „Ahoj, Zahra. To je Lily. Má radosť, že vďaka tebe bude vyzeráť ako princezná Cara.“

Nakloním sa a podám Lily ruku. „Si si istá, že potrebuješ premenu?“

Prikývne a usmeje sa.

„Si si istá, že už nie si princezná?“

Lily tlmí chichot druhou rukou. Rovné blond vlasy jej padajú do tváre a ukrývajú jej zelené oči predou mnou.

Poklepem jej po skrčenom nose. „Moja práca pri tebe bude taká ľahká, že si môj šéf bude myslieť, že mám superschopnosti.“

Lily sa zasmieje. Ten zvuk je taký sladký, že si nemôžem pomôcť a pridám sa k nej.

„Páči sa mi tvoj odznak.“ Ukáže na dnešný smaltovaný odznak, ktorý leží nad mojou menovkou.

„Ďakujem.“ Usmejem sa na nápis *Bzzzud' šťastný*, ktorý zakrýva kresleného čmeliaka. Moja malá vzbura proti uniformám má u drobcov úspech.

Pustím sa do práce a začnem s Lilinými vlasmi. Sú rovné a tvrdohlavo bojujú s klasickými kučerami princeznej Cary, ale nevzdávam sa, kým nevyzerajú dokonale.

Po chrbtici mi prebehnú zimomriavky. Otočím sa k toaletnému stolíku bez toho, aby som sledovala svoje ruky a prejdem po Lilinom líci fialovým očným tieňom.

„Hej!“ Zasmieje sa.

„Och, Bože.“

„Čo?“

Rowan stojí vedľa recepcie. Jeho vážny pohľad v zrkadle mi zahreje pokožku a hrozí, že mi oči vyskočia z jamiek. Po lícach sa mi rozlieva červená a ja sa odvraciam od stolíka, aby som skryla svoju reakciu.

„Och, začínáš byť červená. Mame sa to stáva pri otcovi.“ Lily sa rozžiaria oči.

„Hmm.“ *Čo tu robíš? Chystá sa ma vyhodit'?*

Lily ma prichytí, ako sa pozerám na Rowanov odraz v zrkadle. „Páči sa ti?“

„Pš! Nie!“ Zotriem jej make-up z tváre.